

zetőknek és műszaki helyetteseiknek, kik vállalják a néhány fa miatti szállítási és egyéb többlet gondot. Köszönet az erdősítési időpontjával ütköző munkát nem ellenző, sőt az utóbbi időben támogató gazdaságvezetésnek, elsősorban *Papp László* igazgatónak és az irásomban már előbb név szerint felsorolt ERTI, egyetemi, és gyakorlati nemesítő partnereknek. Köszönet a fajtaelismertetési útvesztőiben tanácsaikkal, hozzáállásukkal annakidején segítő *Bondor Antalnak*, *Dessewffy Imrének*, *Csontos Gyulának* és nem utolsósorban az erdészeti fajtaelismertetési módszerét is kidolgozó *Tomcsányi Pálnak* és *Zsombor Ferencnek* és végül a gemenci fűz-klónkeveréknek a TVK-ban történő ideiglenes kísérleti felhasználását engedélyező *Danszky Istvánnak* és munkatársainak.

EMLÉKEZÉS DR. HOLDAMPF GYULÁRA

Végletekig szakosodó világunkban mind nagyobb hiányát érezzük a rendkívül színes szakmánkban sokoldalúan jártas, az egészséget megbízhatóan átfogni tudó vezéregyenységeknek. Olyanoknak, akikkel pályámon többel találkoztam, közülük rengeteget tanulhattam. Most, hogy bővebben csak egyre is emlékezem — például *Holdampf Gyulára*. Sokáig egy munkahelyen dolgoztam vele és számos erdőjárásunk során szívesen mesélt magáról is. Így bennem Róla, ha nem is teljes, de nekem tanulságosnak tűnő kép alakult ki. Talán érdekes lehet kiégszítésül az unokafivére — *Áprily Ernő* — által lapunk 1978-as évfolyamában közölt búcsúztatásához.

A török után bevándorolt, német iparos családból származott. Hozta magával a szorgalmas munka tiszteletét és azt, hogy a jó gazdálkodás a boldog élet titka. Ez életének egyik vezérfonala maradt: a mit, miért, mennyiért? Ösztönös gazdálkodó volt és nem rövid távon. Erdészhez méltón, mindig az egészséget nézte — térben és időben egyaránt...

Kitűnően végzett középiskola után csak az orosz és olasz frontokat megjárva íratkozhatott a selmeci főiskolára. Rövidített menetben, két év alatt tette le valamennyi vizsgáját és abszolutóriummal a zsebében, a magyar erdészetet ért legnagyobb csapás, erdeink zömének elvesztése után közvetlenül az akkori fiatal erdőmérnökök egyik menhelyére, a Faértékesítő Hivatalhoz került ínségmunkásként. Kegyes volt hozzá a sors, csak néhány hónapot kellett adminisztrálással foglalkoznia.

Az ország egyik legrégebben üzemtervvel kezelt erdejének, a hg. Metternich Sándor bajnai erdőbirtoknak az

üzemterve (7000 kh) megújításra érett. A legolcsóbb megoldásnak látszott ennek saját alkalmazottal való elvégeztetése. Holdampf Gyulára esett a választás. Segédtisztként alkalmazták. Kezdő erdőmérnöknek szebb és hasznosabb megbízatás el sem képzelhető! — Az ezzel töltött két esztendő alatt, vérévé vált az erdőrendezés.

Bajnán az üzemterv megújítása mellett egy nagy gyakorlatú, tapasztalt erdőtisztól sokmindent elleshetett és így munkája befejeztével már bátran vállalhatott önálló hivatalvezetést. Először a Zemplén megyei Baskón, a Halmosörökösök társulati erdőhivatalát vezette, majd Boldogkőváralján a gr. Zichy-Meskó uradalom erdőgazdálkodásának a vezetését vette át. Most már egy személyben kellett az erdőgazdálkodás minden teendőjét ellássa — erdőművelést, -használatot, értékesítést, kapcsolattartást a hatóságokkal — köztétancot járva a szakszerű erdőfenntartás és a birtokos követeléselei között. A grófi birtokon különleges feladat is várta. A grófnétől kapta:

— Nézze Mérnök Úr! A férjem egyetlen szenvedélye a vadászat és nagyon fájjalja, hogy sosincs jó bógés a birtokán... — Holdampf az okot a rossz ivararányban látta és mivel a vadászurat csak a trófea érdekelte, hozzálátott a tehének apasztásához. Szóvá is tette ezt a jó magyar főúr a felesége előtt:

— Der schiesst alles z'amm! (Ez mindent összelő). — De már a következő évben zengett az erdő a bikák orgonálásától. Itt egészítette ki Holdampf Gyula nagyszerű gyakorlattal a vadgazdálkodásról tanultakat.

Összesen hét évig tartott a zempléni szolgálat. Amikor Bajnán meghalt egykori főnöke, a vezető erdőtiszt, pályázat útján Holdampf került a helyére. s lett két erdőgazdognokkal 4000 ha erdőmestere. *Buzer Antal* akkori kerületvezető erdésze, ma nyugalmazott műszaki vezető, erre az időre így emlékszik vissza:

— Havonta értekezletre hívta be a kerületvezető erdészeket. Megbeszélte velük a munkálatokat. Nagy súlyt helyezett a gyérítések, tisztítások kijelölésére, a kívánt fafaj megsegítésére. A kivágandó fákat piros festékkel kellett megjelölni és rendszeresen ellenőrizte a megfelelő faállomány kialakítását.

Tizenhét éven át vezette Bajnán a hitbizományi birtok erdőgazdaságát. Nemcsak az erdőfenntartásra helyezte súlyt, de Gyarmatpuszta téglafalakkal körülvett, történelmi vadaskertjében minta vadgazdaságot fejlesztett ki, összhangot teremtvé erdő és vad között. Később itt igazolta, hogy erre van lehetőség...

A második világháborúban a front átvonulását családjával személyi veszteség nélkül, de anyagilag kifosztva vészelte át. Efeletti bánkódását felesége — nagyszerű Asszony — enyhítette:

— Sose bánkódjék Gyula! Majd én kigazdálkodom, amire szükségünk van. Még két évig vezette az uradalom erdőgazdaságát és intézte az állami tulajdonba vételt, majd a Budapesti Erdőgazgatósághoz kapott meghívást felügyeleti tisztnek. Innen vette át az Erdőközpont, majd a Főigazgatóság és bízta meg különböző irányítói feladatokkal. Ennek során vált neve közismertté az országban, övezte személyét egyre nagyobb megbecsülés és szeretet.

Gyakori kiszállásai élményt jelentettek minden meglátogatottnak. Apostolként vitte az erdészeti kultúrát a legeldugottabb erdészkházhoz is. *Évangéliumának két sarokköve az erdőnevelés, valamint az erdő-vad összhangjának megteremtése*, fenntartása volt. Törődött mindennel, ami az erdőgazdasághoz tartozott, de ezt a kettőt helyezte mindenek fölé. Nemcsak tanított, de maga is folyton képezte magát. A *Vadástól* tanultak, *Róthtól* olvasottak bizony már kiegészítésre szorultak az új felismerések rohamában. Lelkesedéssel fogadott minden újat, amiben tapasztalatainak igazolását látta. Fiatalokat megszerényenítő szorgalommal tanulta, gyakorolta az erdőtípológiát, terjesztette a V-fa jelölést, segítette a rontotterdő-

Holdampf Gyula a vadaskertben nevelt tölgyesében

meghatározásában, átalakításában, támogatva a gyorsannövő fafajok elterjesztését.

Jelentős szerepe volt az úgynevezett művelési aranykorszak erdőpolitikájának alakításában. Számos elgondolását tudta keresztül vinni az erdőgazdasági tanács keretén belül és kívül az ötvenes évek szakmai utasításainak összeállításában, az erdőművelési irányelvek kialakításában. Ezméinek megvalósítását az erdészet számos területén tapasztalhatta. Csak a vadgazdálkodás terén nem tudott átütő változást kieszközölni. Hiába ismerték el mindenütt az országban egyik legjobban képzett, nagyvad tekintetében leggazdagabb tapasztalatú szakembernek, a vadászszennyvedély fertőzte vezetőket eredményes intézkedésekre nem bírhatta. Talán ezért is foglalkozott élete és szolgálata utolsó szakaszában mind többet ezzel a kérdéssel. Az erdő- és vadgazdálkodás összehangolásának témájában védte meg elgondolásait, tudományos kutatási eredményeit az Akadémián és szerzett kandidátusi minősítést — nyugdíjazásával egyidejűleg, 70 éves korában...

Tanulságos ez a gazdag életút. Rámutatott az erdőmérnöki tevékenységben a

sokirányú elméleti ismeretek, a több helyen gyűjtött gyakorlati tapasztalatok elhatározó előnyére. Csak az erdőgazdálkodás több területén, az országnak minél több táján szerzett ismeretek, tapasztalatok alapozhatják végül is az elhatározások helyességét, az irányítás

biztonságát. Szolgáljon biztatásul fiataljainknak és készítse őket hasonló változtatosságra szolgálatukban. Az ezt fékező nehézségek ma sem súlyosabbak, csak mások. Könnyítésük az ágazatirányítás feladata.

Jérôme René

AZ OEE ERDÉSZETTÖRTÉNETI SZAKOSZTÁLYA KÖZLEMÉNYEI XV. száma

a Nagykunsági EFAG anyagi támogatásával az egyesület kiadásában az 1987. évben és 250 példányban megjelent. Tartalma:

Dr. Oroszi S.: Kisújszállás szabályrendelete az Alföld fásítása érdekében

Dr. Oroszi S.: Kisújszállás szabályrendelete az Alföld fásítása érdekében

Pankotai G.: Az erdőfeltárás az erdőgazdálkodás alapja

Dr. Kollwenz Ö.: Erdészeti egyesületek Magyarországon

Dr. Csöre P.: A tata—csákvári uradalom erdőgazdálkodása a XIX. század elején

Dr. Fülöp É. M.: Adatok a Tihanyi Apátság erdőgazdálkodásához

Dr. Hiller I.: 150 éves javaslat az erdők államosítására

Gólya J.: Tudományos iskolák a magyar erdőszetben

Kotlár K.: A magyar vadászat történetének rövid összefoglalása

ISKOLAI ERDÉSZNAP MÁTRAFÜREDEN

A Mátrafüredi Erdészeti Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola vezetősége és szakmai munkaközössége 1987. november 25-én szakmai napot — iskolai erdősznapot — rendezett. Az igazgatói megnyitó után a rendezvény délelőtti programja keretében négy előadás hangzott el: *dr. Solymos Rezső*, MÉM EFH főosztályvezető hazánk erdőgazdálkodásáról, *dr. Borsos Zoltán* ny. igazgatóhelyettes-főmérnök az erdősz hagyományokról, *Újváriné dr. Jármay Éva* ERTI tudományos osztályvezető az erdőszeti növénynevelésről, *dr. Oroszi Sándor* erdőmérnök-muzeológus pedig *Vadas Jenőnek*, az iskola javasolt névadójának munkásságáról tartott előadást. Ezt követte az első osztályosok ünnepélyes fogadalmotétele, melynek alkalmából a tanulók emléklapot kaptak.

A délutáni program 16 negyedik osztályos erdősz szakkörös tanuló két szekcióban szervezett szakmai kiselőadásaival kezdődött, amelyek közül néhányat az iskolai rangos vendégei is meghallgattak. Ezzel párhuzamosan szakmai kiállítás és környezetvédelmi bemutató nyílt meg az érdeklődők számára. Hagyományos humoros színelőadás volt az iskolai erdősznapnak a szakmunkásképző iskolai első osztályosok „tuskóavatása”. Az egész napos rendezvény, melyen részt vett az iskola 270 tanulója és 36 fős nevelőtestülete, tanulói erdőszbállal zárult.

A mátrafüredi Erdészeti Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola az egri „Dobó István” Gimnázium és Erdészeti Szakközépiskola erdőszeti részlegének és a mátrafüredi Erdőgazdasági Szakmunkásképző Intézetnek az egyesülésével jött létre 1986-ban, így csupán másfél éves múltra tekinthet vissza. Az iskolai erdősznap megrendezésére a tervek szerint a jövőben minden évben sor kerül. Célja egyrészt olyan szakmai hagyomány fejlesztése, ápolása, amely az iskola folytonos változásában állandósági elemet teremtve segíti a közösségi nevelést és erősíti a tanulóknak az erdősz hivatástudatot, másrészt szakmai ismeretterjesztő tartalmával a tanulók komplex erdőszeti szemléletét formálja.

Dr. Temesi Géza

A lapban megjelent tanulmányok szerzői: *Apatóczy István* műszaki vezető, Buda-keszi; *Barátossy Gábor* főmunkatárs, MÉM EFH, Bp.; *Bogyay János* tud. osztályvezető-h., ERTI, Bp.; *dr. Dobos Tibor* egyetemi docens, EFE, Sopron; *dr. Illyés Benjamin* tud. állomásigazgató, ERTI, Sopron; *Jérôme René* ny. erdőmérnök, Bp.; *Ing. Müller Michael* egyesületi elnök, Prága; *Rakonczay Zoltán* ált. elnök, OKTH, Bp.; *dr. Solymos Rezső* főosztályvezető, MÉM EFH, Bp.; *Szepesi András* min. tanácsos, MÉM EFH, Bp.; *Tóth Imre* ny. osztályvezető, Baja.